ఎక్కడుంది హాయి?

కేఎస్వీ

ఇద్దరికిద్దరం సరిగ్గానే దొరికాం, మావిడా, నేనూ. మాకు అన్నీ సందేహాలే. అన్నీ సంకోచాలే. మమ్మల్ని ఎప్పుడూ వేధించే ప్రశ్న ఒక్కటే - ప్రపంచంలో ఎవరైనా హాయిగా ఉన్నారా? అని.

అసలు హాయి అనే మాటకి అర్థం ఉందా? అంటాను నేను. ఎవరంతట వాళ్ళు హాయిగా ఉండాలని అనుకోవటం, హాయిగా ఉంటున్నామని ఎప్పుడైనా అనుకోగలగటం తప్ప హాయి అనే మాటకి సరిగ్గా సరైనా అర్థం లేనే లేదంటాను. సిగరెట్టు తాగితే ఒకడికిహాయి. వాడి ప్రక్కనవాడికే, సిగరెట్టు వాసన పరమడోకు, ఒకడి హాయి మరొకడికి హాయికాకపోవటంలోనే పరమ దుర్మార్గం ఉంది, కాదంటారా?

పోనీ, ఎవడిదారి వాడిదైనా చిక్కులేదు. హాయిగా ఉన్నామనే స్పృహతోనైనా ఎంతమంది బ్రతుకుతున్నారు? అంటుంది మా ఆవిడ. అది ఫక్తు తాత్విక ప్రశ్న. ఫిలాసఫీ చదివిన మా ఆవిడ నిజ జీవితంలో కూడా తాత్వికంగా ఆలోచించటం మరీ అర్థమున్న దుర్మార్గం.

ఆవిడకేం, రాణీలాగా లెక్చరర్‌గిరీ వెలగబెడుతోంది. ఉద్యోగంలోనూ ఫిలాసఫీ, జీవితంలోనూ ఫిలాసఫీయే. నాకా అదృష్టం ఎక్కడిది? అకౌంటెంటు బ్రతుక్కి తాత్విక చింతన కూడానా? చిత్రగుప్తుడి చిట్టాల్లా లెడ్జర్లు కదలక పోతే మా మేనేజర్ సాక్షాత్తూ యముడే అవుతాడు, నాకు కాకున్నా నా ఉద్యోగానికి! అంచేత, నా తాత్విక చింతనకు ప్రేరణా, శ్రోతా కూడా మా ఆవిడే అయింది.

మాటవరసకి ఆవిడ ఉద్యోగం చూసి మీకే దర్జాగా ఉంటుందని ఉడుక్కుంటాను గాని, ఆవిడ కష్టాలు ఆవిడవి. వాళ్ళ ప్రొఫెసర్‌కి ప్రొద్దస్తమానం డబ్బు యావేగాని, పిసరంత ఫిలాసఫీ వంటబట్టలేదట. ఇక క్లాసుల్లో పిల్లలా-వేరే సబ్జెక్టుల్లో సీట్లు దొరక్క ఫిలాసఫీ బెంచీలకి రాజీపడ్డారుగాని, అంతా పరీక్షల ఫిలాసఫీయేనంటుంది మా ఆవిడ. ఉద్యోగం కోసమే ఆవిడా ఇంత చదువు చదివింది. తీరా చూస్తే ఈ రొటీనులో డబ్బు తప్ప మరే ఆకర్షణా లేదంటుంది. ఉద్యోగం చేయ్యాలనీ లేదు. మానేస్తే ఫక్తు ఇంటావిడగా బ్రతుకు వెళ్లదీయాలన్నా దిగులు! అదీ ఆవిడ దురవస్థ. వాళ్ళ ప్రొఫెసరంటే ఆవిడకు పరమబోర్. కాలేజీ అంటే నీరసం. క్లాసులంటే అలర్జీ.

జీవనాధారమైన ఉద్యోగం తప్ప నాకు మరో వ్యాపకం లేదు. సినిమాలైతే తిట్టుకుంటూ చూస్తానుగాని ఎక్కువ సేపు సంగీతం విన్నా నిద్రొచ్చేస్తుంది, కళాభిరుచి అనేదేమిటో నాకు చిన్నప్పటి నుండి అంతుబట్టనేలేదు. పరిచయస్థులైతే ఉన్నారుగాని, నాకు చెప్పకోదగ్గ స్నేహితులంటూ లేరు. గృహమే స్వర్గసీమ అనే దురుద్దేశ్యంతో పెళ్ళిచేసుకోలేదుగాని, పెళ్ళయినా నా ధోరణిలో మార్పేమీ లేదు. మా ఆవిడ తత్వంకూడా అచ్చు నా తరహాయే కావటంతో అర్థరాహిత్యంతో మాది అనుకూల దాంపత్యమైంది.

అదృష్టవశాన మా ఇద్దరికీ కూడా కోపతాపాలు చాలా చాలా తక్కువ కాబట్టి సరిపోయింది. లేకుంటే ఈ సరికి కేవలం 'బోర్' భరించలేకే మేము విడాకులు తీసుకోవలసింది. ఈ మాట అనుకొని మాత్రం మేము చాలాసార్లు నవ్వుకుంటూ ఉంటాం.

రొటీను బ్రతుకులో మరీ రోతపుట్టినప్పుడు మేం కొన్ని పలాయన మార్గాలు ఏర్పాటు చేసుకున్నాం. బోర్ భరించలేక సినిమాలకు వెళ్ళి అక్కడ మరీ బోర్‌తో తలబొప్పి కట్టించుకోవటం మా ఇద్దరికీ సరిపడలేదు. ఇద్దర్నీ భరించగల మిత్రులంటూ లేనే లేరు. ఇక మా శూన్యాన్ని మేమే పరిష్కరించుకోవటానికి విహార యాత్రల పథకం అమలు చేయటం అలవాటైంది. బొత్తిగా ఇంట్లో ఊసుపోదనుకున్నప్పుడు ఇద్దరం కలిసి కట్టుగా బయలుదేరి, కనిపించిన సిటీబస్సు ఎక్కేస్తాం. ఆ బస్సు ఎక్కడికి వెళ్ళినా ఫరవాలేదు. కండక్టరుతో 'లాస్ట్ స్టాప్' అనేస్తాం, అంతే అలాగని లాస్ట్ దాకా వెళ్తామని గ్యారంటీ ఏమీ లేదు. మధ్యలో అనుకోకుండా ఏపార్కు దగ్గరో, ఏ బజారులోనో బస్సు దిగేస్తాం. బేఖాతరుగా కాలుసాగినంత మేరా పచారు చేస్తాం. వచ్చేపోయే మనుష్యుల్ని స్టడీచేస్తాం. వాళ్ళ బ్రతుకులు ఎలా ఉంటాయా? అని ఊహిస్తాం. ఎవరెవరు ఎంతెంత హాయిగా ఉన్నారా? అని అంచనా వేస్తాం. ప్రపంచాన్ని బేలకళ్ళతో చూసే పసిపిల్లలు తప్ప మరెవరూ హాయిగా ఉన్నట్లు కనిపించదు మాకు. ప్రతి మనిషీ ఒక పెద్ద సమస్యల మూటను అదృశ్యంగానే అయినా నెత్తిన మోస్తున్నట్లు అనిపిస్తుంది... ఖర్చు లేకుండా ఇలా ఓపినంత మేరకు తాత్విక చింతన చేసి చేసి, ఇక కాళ్ళు పీకినప్పుడో, కడుపులో కత్తెరకదలినప్పుడో నీరసంగా ఆటోఎక్కి ఇల్లు చేరుకుంటాం.

ఎందరో మేధావులు శూన్యాలను మోస్తూ ఉండవచ్చుగాక, మేము మాత్రం జంటగా ఒకే శూన్యాన్ని మోస్తుంటాం ఇంతకన్నా ఆదర్శ దాంపత్యం ఎక్కడుంటుంది ?

ఒకానొక దిక్కుమాలిన సాయంత్రం దిక్కుతోచని శూన్యాన్ని మోసుకుంటూ సిటీ బస్సెక్కి జన సముద్రంలోకి పలాయనం చిత్తగించాం.

ముందు సీటులో కూచోవటంతో మా ఆవిడ బస్‌డ్రైవర్ జీవితంపై సానుభూతి కురిపించటంలో తాత్వికచర్చ మొదలుపెట్టింది. ఏం జీవితం ఈ డ్రైవర్ జీవితం ? కండక్టర్ విజిల్ కొడితే ఆపాలి. రెండు విజిల్లు కొడితే మళ్ళీకదలాలి, సిగ్నల్‌దగ్గర ఆపాలి. పోలీసు చెయ్యిచూపితే ఆపాలి. సైకిలు అడ్డంవచ్చినా బ్రేకు తొక్కాలి. ఉక్కపోసి చస్తున్నా కాఖీయూనిఫాం ధరించాలి. బస్సు టైముకు బయలుదేరాలి. టైముకి చేరాలి. హాయిగా తినలేడు, హాయిగా తిరగ లేడు. నడిపిన రూటులోనే యాంత్రికంగా బస్సునడపాలి. బోర్ బోర్ డ్రైవర్ జీవితం పరమబోర్....

నేనేం తక్కువ తిన్నానా ? కండక్టర్ జీవితాన్ని మరో ఉదాహరణగా తీసుకున్నాను. టిక్కెట్లు కొయ్యాలి. చిల్లర ఇవ్వాలి. చార్టులో ఎంట్రీలు వెయ్యాలి. ముందూ వెనకాచూసి విజిలుకొట్టాలి. మనుషుల చెమటమధ్య నలుగుతూ బస్సులో ఈ మూలనుంచి ఆ మూలకు తిరుగుతూ టిక్కెట్ టిక్కెట్ అంటూ గొంతు చించుకోవాలి... స్టాపింగ్ దగ్గర అప్రమత్తంగా మెలగాలి... కండక్టర్ జీవితమా? పగవాడికైనా వద్దు...

ఆ తరువాత మాఆవిడ ట్రాఫిక్ కానిస్టేబుల్‌మీద జాలిపడింది. మునిసిపాలిటీ వ్యాన్‌ని చూడటంతోటే ఆ ఉద్యోగులు భరిస్తున్న కంపును తలుచుకొని ముక్కుముడిచి సానుభూతి కురిపించింది. హఠాత్తుగా వాళ్ళ ప్రొఫెసర్‌ని గుర్తుచేసుకుంది. ఎంతెంతో ఫిలాసఫీని చదివి చదివి పుస్తకాలతో తలబొప్పికట్టింది కాబట్టే ఆయనకి డబ్బు యావ పెరిగి వుండాలి, అంది చివరికి.

నేను మాత్రం మా మేనేజర్‌మీద జాలిపడుతున్నట్టే జాలిపడి చివరకు పరోక్షంగా కసి తీర్చుకున్నాను. ముసలినక్క, మమ్మల్నెవర్నీ హాయిగా ఉండనివ్వడు సరికదా, తనూ హాయిగా ఉండడు. సాటిమానవుల్ని వేధించటానికే అవతరిస్తుంటారు, ఇటువంటి మహానుభావులు అన్నాను.

బజారులో ఒకచోట బస్సు ఆగగానే మా ఆవిడ చప్పునలేచి అక్కడ దిగిపోదాం అంది. ఇక ఫుట్‌పాత్ మీద యథేచ్ఛగా నడుస్తూ మానవ జీవులపై యథాశక్తి జాలికురిపిస్తున్నాం.

అదేమిటో ఆ సాయంత్రం దారంట వెళ్తున్న ప్రతి మనిషిలోనూ దయనీయ పరిస్థితే కనిపించింది మాకు షాపుల్లో కౌంటర్లలో కూచున్నవ్యక్తుల్లో 'డబ్బాశ' కరడు గట్టి ఉండటం గమనించాం. నాగరికత కరెంటు దీపాలతో వెలిగిపోతున్నా, ప్రతి మనసులో చీకటే రాజ్యం చేస్తోందని నిర్ధారణ చేసేశాం. ఎక్కడా ఏమీలేదు. ఏ మనిషిలోనూ ఏమీలేదు. మానవత్వం అర్థరాహిత్యాన్నే మోస్తోంది. మరి నవ్వుతున్న వాళ్ళందరూ ఎందుకు నవ్వుతున్నట్లా ? ఏమీ తోచక నవ్వేస్తున్నారంతే! ఈ నవ్వుల్లో జీవస్పృహలేదు. ఖాళీ ఖాళీ. అందరిలోనూ అంతా ఖాళీ.

'గ్రాండ్ రిడక్షన్ సేల్' అన్న బ్యానర్‌చూసి ఆగిపోయింది మా ఆవిడ. పోనీ చెప్పులు కొందామా ? అంది. పోనీ అనేమాటకు చాలా అర్థం ఉందనిపించింది నాకు. అలా అనుకోకుండానే చెప్పుల షాపులో అడుగు పెట్టేశాం.

తగ్గింపు ధరలనగానే ప్రతిమనిషికీ ఆశ. షాపు కిటకిటలాడిపోతోంది. పది శాతం తగ్గింపు, ఇరవై శాతం తగ్గింపు, ఇరవైఐదు శాతం,ముప్పైశాతం తగ్గింపులంటూ బోర్డులుపెట్టేసి రకరకాల చెప్పులు దొంతర్లుగా పేర్చేశారు. తక్కువ ధరకే నాణ్యమైన చెప్పులు కొనేయాలని ఎగబడుతున్నారు జనం.

తగ్గింపు ధరల చెప్పులు నాకేమీ నచ్చలేదు. మా ఆవిడ కూడా అవన్నీ కడబడిన సరుకే అని తేల్చేసింది. ఇక మామూలు ధరకే అయినా మంచి చెప్పులు కొనాలని ఆవిడ మనసు పడింది. కుషన్ కుర్చీల్లో ఒక వారగా వెళ్ళికూచున్నాం కాని, చాలా సేపటి వరకు మమ్మల్ని ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. షాపులో సేల్స్ అసిస్టెంట్లందరూ తగ్గింపు ధరల చెప్పులతోనే బిజీగా ఉన్నారు. కౌంటర్‌లో వున్నవ్యక్తి-మేనేజర్ కాబోలు-బిల్లులురాసి డబ్బువసూలు చేసుకుంటు న్నాడు కాని, కస్టమర్లని పెద్దగా పట్టించుకోవటం లేదు. ఆ షాపు దేశంలోకల్లా పెద్ద పేరున్న కంపెనీది. తిరుగులేని నాణ్యతకు ఆ కంపెనీ పెట్టిందిపేరు. విదేశాలకుకూడా భారీఎత్తున చెప్పుల్ని ఎగుమతి చేస్తుంటుందా కంపెనీ. అప్పుడప్పుడూ తగ్గింపు ధరలతో ఎరవేసి పాత స్టాకును తెగనమ్మి పారేస్తుంటారు. ఆ చెప్పులకోసం జనం ఎగబడతారే గాని, కస్టమర్లకోసం ఆ కంపెనీ హైరానా పడనవసరం లేదు.

ఎవరో అసిస్టెంటు వచ్చి మాకేం కావాలని అడిగాడు. మీడియం హీల్ ఉన్న చెప్పులు కావాలని మా ఆవిడ అడిగింది కాని, దాదాపు పది నిముషాలదాకా ఆ అసిస్టెంటు మాదగ్గరకి రానేలేదు. మళ్ళీ వచ్చాక, ఏం కావాలన్నారు ? అని కొత్తగా అడిగాడు. మళ్ళీ చెప్పింది మా ఆవిడ. నుదుటిమీద చూపుడువేలితో కొట్టుకొంటూ లోపలికి వెళ్ళాడతను.

4

అప్పుడోసారి షాపునంతా కలయజూసి వింతగా నవ్వింది మా ఆవిడ. ఏమిటి సంగతన్నాను. ప్రపంచంలోకల్లా అతి హాయిగా వున్న మనిషిని ఇన్నాళ్ళకి చూశాను, అందావిడ. నమ్మలేని మొఖం పెట్టాను.

కౌంటర్‌లో ఉన్న నడివయసు వ్యక్తికేసి ఈర్ష్యగా చూస్తోంది మా ఆవిడ - బహుశా అతను మేనేజర్ అయివుంటాడు ఈ షాపుకి. కంపెనీ హెడ్డాఫీసు, రీజనల్ ఆఫీసు ఎక్కడెక్కడో ఉంటాయి. షో రూం ఒకటి ఏర్పాటు చేసి ఇతణ్ని చూసుకోమన్నారు. ఇతను చూసుకుంటున్నాడు, అంతే. ఎక్కువ చెప్పులు అమ్మాలని అతనికేం పట్టుదలలేదు. అమ్మక పోయినా ఫరవాలేదు. నష్టం వచ్చినా భయం అతనికి లేదు. స్వయంగా కష్టమర్లతో వేగనక్కరలేదు. అంతా అసిస్టెంట్లే చూసుకుంటారు. ఆలా బిల్లులు రాసి, డబ్బు వసూలు చేసుకుంటే చాలు. గడిచి పోతుంది. నిష్పూచీగా బ్రతకటం అంటే ఇదే కాదూ? అంది.

కాబోలు ననుకున్నాను. మేనేజర్ మహాశయుడికేసి కాస్సేపు చూడగా మా ఆవిడ మాటలు సత్యానికి దగ్గరగా ఉన్నట్లనిపించింది.

అసిస్టెంటు వచ్చి మా ఆవిడ ముందు నాలుగైదు జతలు పడేసి వెళ్ళిపోయాడు. ఆ జతల్ని మార్చి మార్చి తొడుక్కొని పెదవి విరిచింది ఆవిడ. రంగునచ్చితే డిజైను నచ్చలేదు. డిజైను బాగున్న చెప్పుల ధరలు అసలే నచ్చలేదు.

అసిస్టెంటు మళ్ళీ వచ్చి ఏవి తీసుకుంటున్నారన్నట్లు అసహనంగా చూశాడు.

హీల్ పెద్దగా ఉన్నాసరే, సన్నపట్టీలున్న జతలు చూపమంది మా ఆవిడ. ఏమిటో విసుక్కుంటున్నట్లుగా గొణుక్కుంటూ మళ్ళీ లోపలికి వెళ్ళాడతను.

నిజమే వందలాది కష్టమర్లను సంతృప్తిపరచటమంటే షాపు అసిస్టెంట్లకు తలనొప్పి పనే, అయితే వాళ్ళ జీతం తీసుకొంటున్నది అందుకే కద! వీళ్ళకి కాస్తమర్యాద నేర్పాలని అయినా షాపు మేనేజర్‌కు తోచనేలేదు!

ఎంత అదృష్టమండీ! అంది మా ఆవిడ, ఏదైనా పేరున్న కంపెనీలో ట్రైచేసి చెప్పుల షాపుకి మేనేజర్ కావాలని వుందినాకు అంది మా ఆవిడ అదేదో మహదాశయంలా.

అంతలో హఠాత్తుగా కేకలు వినిపించాయి. కౌంటర్ దగ్గర ఏదో రగడలా అనిపించింది. మేనేజర్ ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు. కాదు కాదు, ఆ మనిషి ఎవరోగాని, మేనేజర్‌మీదే కేక లేస్తున్నాడు.

ఐ సే యూ షటప్! అని భీకరంగా అరిచాడా వ్యక్తి. షాపు దద్దరిల్లింది. అందరూ అటుకేసి చూస్తున్నారీసరికే. షటప్! అని గర్జించిన వ్యక్తికి పాతిక వయసు దాటింది, ముప్పైలోపే. జీన్స్ ప్యాంటులోకి టీషర్ట్ నిర్లక్ష్యంగా టక్‌చేసాడు. మోటరు సైకిల్‌మీద వచ్చాడనటానికి గుర్తుగా చేతిలో హెల్మెట్ వుంది. గ్లోవ్స్‌రెండూ ఒక చేతిలో పుచ్చుకొని చేయి విసురుతూ ధిక్కారంగా మాట్లాడుతున్నాడు.

డోంట్ టాక్ టూ మచ్! ఐనో ఆల్ అబౌట్ యువర్ కైండ్!... అంటూ ఇంకా ఇంగ్లీషులో దంచుతున్నాడతను. విరుచుకున్న ఛాతీలో పొగరూ, అహంకారం కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తున్నాయి. మర్యాద మన్నన అనే మాటలకే అర్థం తెలియనట్లుంది అతని వాలకం. ఇంగ్లీషులో అతను వేసిన కేకలకు అసలికే బిక్కచచ్చిపోయాడు మేనేజర్. లేచి నిలబడేవున్నా, పాతాళానికి కృంగిపోతున్నట్లు దయనీయంగా వున్నాడు. కలహకారణం ఏమై వుంటుందో అంతుబట్టలేదుగాని మేనేజర్‌పై తిట్లవర్షం కురిపిస్తూనే ఉన్నాడా యువకుడు.

నువ్వేం కింగ్ వనుకుంటున్నావా? ఈ షాప్‌కే ఓనర్ వనుకుంటున్నావా? యు ఆర్ ఆఫ్టరాల్ ఎన్ ఎంప్లాయీ- ఎ సర్వెంట్- మైండిట్! జీతం డబ్బులతోనే కళ్ళు నెత్తికెక్కాయేమో నీకు-నీలాంటి దగుల్బాజీలు ఎందరి కాళ్ళు పిసికి ఈ ఉద్యోగాలకొస్తారో నాకు తెలుసు...ధారాళంగా కురుస్తోంది తిట్ల వర్షం.

షాపులో కష్టమర్లూ, అసిస్టెంట్లూ, అందరూకూడా గుడ్లప్పగించి చూస్తూ చెవులప్పగించి వింటున్నారేగాని, ఏమైందో తెలుసుకోటానికైనా ఎవరూ జోక్యం చేసుకోలేదు.

ఎట్టకేలకు మేనేజరు కాస్త ధైర్యంపుంజుకున్నాడు. సారీసర్... ఏదో జరిగింది... అంటూ గొణిగాడు.

దాంతో మరీ విజృంభించి హూంకరించాడు యువకుడు. ఎవడిక్కావాలి నీ బోడి సారీ? అసలు నేనెవరను కుంటున్నావు నువ్వు? అల్లాటప్పా గాడనుకుంటున్నావా? ఐ కెన్ సీ యువర్ ఎండ్! మీ హెడ్డాఫీసులో పర్సనల్ మేనేజర్ భానీరాయ్‌ని నువ్వెప్పుడన్నా పర్సనల్‌గా కలుసుకున్నావా? ఇంపాసిబుల్. నీలాంటివాళ్ళకి ఇంటర్వ్యూ కూడా ఇవ్వరు భానీ. ఇప్పుడు నేను భానీకి ఒక ఫోన్‌కొడితే చాలు, ఏమవుతుందో తెలుసా? కరెక్టుగా రేపు ఈపాటికి ఇదే షాపుముందు చెప్పులు రిపేరుచేసుకుంటూ ఉండాల్సిందే నువ్వు. ఐ కెన్ సీ టు ఇట్. నీ తల పొగరు దించేస్తాను ఏమనుకున్నావో...

మేనేజర్ వణికిపోతున్నాడు, ముఖ్యంగా భానీ పేరు వినబడటంతోనే ఆయన ముఖం కాగితంకన్నా తెల్లగా పాలిపోయింది. కౌంటర్

నుండి ఇవతలికివచ్చి ఆ యువకుడిముందు చేతులు నలుపుకుంటూ తల దించుకుని నిలబడ్డాడు. సారీసర్, వెరీసారీ సర్...ఐ యాం రియలీ వెరీసారీ..., అంటూ ప్రాధేయ పడుతున్నాడు.

అసలుగొడవెందుకు జరింగిందో ఎవరికి అంతుబట్టలేదు కానీ, వాతావరణం కాస్తచల్లబడగానే ఏమీ జరగనట్లే అందరూ బేరసారాల్లో పడ్డారు. మేనేజర్ని మరి నాలుగు తిట్టి జాడించి, మోటర్ సైకిలెక్కి విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు యువకుడు.

కాసేపు తల పట్టుకుని ఉండిపోయాడు మేనేజర్. ఆ తర్వాత కర్చీఫ్‌తో ముఖంతుడుచుకొని, మళ్ళీ కౌంటర్‌లో కూచున్నాడు. ఆయన ఎంతకీ తల మాత్రం ఎత్తటంలేదు. యాంత్రికంగా బిల్లులు రాస్తున్నాడు. డబ్బుతీసి సొరుగులో వేసుకుంటున్నాడు. అయన మనస్సులో అగ్నిపర్వతం రగులుతున్నదేమో, ఎవరిక్కావాలి?

చెప్పులు నచ్చనేలేదు మా ఆవిడకి. ఇద్దరం మళ్ళీ బజార్న పడినడుస్తున్నాం. షాపులో సంఘటన ఇంకా కళ్ళముందు మెదులుతూ ఉండగా, అదేమిటో వికారంగా అనిపించింది నాకు. బహుశా మా ఆవిడకుకూడా అలాగే అనిపించి ఉండాలి, మౌనంగా నడుస్తోంది తప్ప ఎటువంటి వ్యాఖ్యానం చేయలేదు.

అటువంటి సందర్భాలలో హాస్యోక్తులేకదా తరుణోపాయం!

—ప్రపంచంలోకెల్లా హాయిగా ఉన్న మనిషి!..., అన్నాను నేను అర్థోక్తిగా, జనాంతికంగా.

ఆ ప్రసక్తే పద్దన్నట్లు తల ఆడించింది మా ఆవిడ—లేడు, లేడు, ఎవడూలేడు..., అంది నిర్ధారణగా.

నివేదన

శ్రీ పాతకోట రాధాకృష్ణమూర్తి

వీణియ మీటబోకు మరవింద దళాయత చారునేత్రీ! ఆ
జాణ తనమ్ము నా హృదయ సౌరభముల్ మలినమ్ము సేయు—నా
రాణ తొలంగిపోవు - నవరాగము రాగము మాసిపోవు - వి
న్నాణము సౌకుమార్యము కనంబడకేగు వనాంతరాలకున్.

నవ్వకు మల్లిపువ్వవలె - నా పువుదోట కళావిహీనమై
సవ్వడి లేకయుండు - విరజాజుల పందిరి కూలిపోవు - దే
దవ్వుల తారకామణుల దర్పము గిర్వము జాలినొందు నో
జవ్వని! రవ్వలేరు కొనజాలినవాడను లోదలంచుమా!

పాటలు పాడబోకుము - దివస్పతిగా నరసప్రసంగముల్
రాటలకైన నచ్చవు - వరాలకరాల వియత్తరంగిణీ
కూటమి తల్లడిల్లు - తళుకుల్ బెళుకుల్ కళలన్ త్యజించి స
య్యాటలు మాని ఆ నెమలి—హాయని కార్చుక దుష్టబాష్పముల్.

కురులు కదల్పబోకుము - దిగుల్పడి కాటుక మబ్బులన్ని ని
ష్ఠురముగ దిగ్విదిక్కులకు సోరణగండ్ల గమించు - దేవతా
తరుణులు దర్పణంబుగని తక్కుచుతారుచు మూలమూల చొ
త్తురు - భవదీయ హావములతో పులకించి తరించు లోకముల్.